

ברית לא קדושה המסירות המסולפת של ישראל לאוונגליזם אלן הורוויץ

בתור אמא יהודיה שעשתה עליה, ידעתי שיום יבוא ובני יעלו על מדים ומסתבר שיאלצו להתמודד פנים מול פנים כנגד האויב הערבי. חשבתי שהשארתי מאחורי באמריקה את האפשרויות המסוכנות שילדי יעברו התבוללות דתית או יהיו יעד למסיון הנוצרי. לא הייתי מעלה על קצה דעתי שמדינה יהודית תהיה ספוגה בהתחנפות רצינית ל"נוצרים משיחיים" או שחברי כנסת יהיו בעד עלייה נוצרית לארץ.

העיתונות הבפטיסטית לא כלולה במנת הקריאה היומית שלי אך לפני חצי שנה הקטע הבא תפס את עיניי:

"כיום ישנם בקרוב 150 קהילות יהודיות מסיונריות ברחבי ישראל הדוברות מספר שפות. מספר המאמינים מוערך בסביבות 20,000, הגידול במספר הינו משמעותי, בעוד שבשנת 1948 מספר היהודים המאמינים בישו עמד על 12, בשנת 1987 הוא זינק ל-3000 וב-1997 המספר עמד על 5000 מאמינים."

הנקודה הברורה ללא ספק היא שמטרתם של האוונגליסטים היא המרת דתם של אחרים, וישראל כורתת ברית "המבוססת על המקרא" עם כאלה המוגדרים מיסיונרים. ברית זו תופסת מקום לגיוס תמיכה פוליטית, הומניטארית וכלכלית למדינה היהודית בזמנים נואשים. עובדה זו נשגבת מבינתם של מוחות יהודים רבים.

נקיטת אמצעי זהירות לשימור שלמות התורה, העם היהודי וארץ ישראל נעלמה בוודאות ממסך המכ"ם של מנהיגינו, שכבר בתחילת נביטת היחסים הרווחיים, הפקירו את הזהירות לטובת אימוץ הגישה של "האוונגליסטים הם חברינו הטובים ביותר, לפיכך הימנעו משאלות – אל תנשכו את היד שמאכילה אתכם."

ישנו שפע של מידע המציין שרוב רובם של הארגונים האוונגליסטים התומכים בישראל בחזיתות הפוליטיות, כלכליות והומניטאריות

הינם מעורבים באופן ישיר או עקיף בתמיכה בשיקום כתות נוצריות בישראל, ובמאמצים מיסיונריים המכוונים נגד העם היהודי. המנהיגות היהודית הן בארץ והן בתפוצות מתעלמת ביוזעין מאיום רוחני קיומי זה.

מנהיגים רבניים לא ששים להציב קווים אדומים או הנחיות בנושא השליטה ביחסים הדתיים, בשעה שמחוקקים ישראלים משתמטים לגייס חקיקה אפקטיבית נגד מיסיונרים. נראה כי אף גוף לא מעוניין להרחיק "חברים טובים" המשדלים להמרת הדת באופן לא אגרסיבי, אלא "חולקים את אמונתם" באמצעות "פרויקטים נגישים" לקבוצות פגיעות באוכלוסייה הישראלית.

ההתעסקות בענייני ביטחון וכלכלה, רגשות בדידות, וחששות להישרדות פיזית, גרמו למספר יהודים לא מבוטל להעביר את נושא שימור היהדות מראש מעייניהם ומסדר יומם. באופן מפליא, ישנם קולות משמעותיים בתוך המחנה הדתי לאומי שבנאיביות מכריזים על עידן חדש ביחסים הדתיים, וקוראים לפתיחות מהפכנית וסלחנות בגישה היהודית לנצרות.

לאחר 2000 שנים (מלבד כמה הפסקות פה ושם) של יריקת אש וגופרית כפשוטם, עלינו היהודים, נראה כי מספר גדול של נוצרים התחילו לחבב אותנו – אין ספק שזהו זמן להתפייסות דתית עצומה. אך מה שנעלם מנגד היהודים יראי השמים שבינינו הוא שגם אם הנוצרים היו אדיבים כלפינו במשך אלפיים שנים, האמונה הבסיסית שלהם תשאר אסורה עלינו לא פחות. היהדות דורשת ממנו לזכור זאת, עבור היהודי, נצרות (האמונה בישו כאל ומושיע) היא ללא ספק צורה של עבודה זרה. האיסור והדחייה נגד עבודה זרה הינו לב ליבה של היהדות.

עם כל זה, מוקסמים מהפילושמיות

(תמיכה בגזע השמי) "החדשה" ומפוחזים מהאיום של האיסלם הרדיקאלי, מספר פעילים ציוניים מפורסמים – הכוללים רבנים יהודיים – מגששים יותר ויותר עבור אהידות עם "אחיהם לדת". בקשה תיאולוגית זו לשוויון והרדיפה הנואשת אחר חברות המבוססת על המקרא שוללת את היהדות ממעמדה כמורשת ואמונה ייחודית, ומורידה אותה בדרגה לדת בינתיים, הנצרות, שהיא דת שקרית בעיני היהדות, קיבלה מעמד של ברית.

החברות הישראלית - אוונגליסטית התפתחה למימדים שמעבר לתרומת גני שעשועים, התנדבות בבתי תמחוי, "לילות להאדרת ישראל", ותמיכה פוליטית בגבעת הקפיטול. כיום ישנם כמרים המעורבים בבניית בתי כנסיות שלנו, ביסוס מחלקות ללמידה יהודית, וגיוס רבנים למילוי תפקידים אלו. מספר הולך וגדל של מיסיונרים וכתות "בעלות שורשים יהודיים" מחשיבות כעת את עצמן כחלק מהשבטים האבודים אשר זכאים לנחלה שווה בארץ הקודש.

בהתחשב בנסיבות אלו נראה כי היהדות היא בעד התכנסות תיאולוגית. כמובן שלא מדובר באשמתם של האוונגליסטים האדוקים אוהבי ישראל, אלא באשמתינו, כיון שאיננו מסוגלים להציב גבולות הולמים ביחסי דת טעונים.

מנהיגים יהודיים אלו איבדו את קולם וסרו הצידה, נתינת משימת הגנת המדינה היהודית למנהיגים נוצריים, גם היא גובה מחיר. עובדה זו מדכאת את היכולת שלנו להתחנן ולהתפלל עבור עמנו באופן יעיל, ומכניעה את התשוקה היהודית הטבועה בדמינו להתחבר לעם ישראל, לעורר אותו ולתמוך בו. נטישת האחריות שלנו וההסתמכות על זרים שיעשו זאת עבורנו מקהה את החושים של כולנו.

שירי ציון, המסולפים באופן נוצרי, מהדהדים כעת מבעד קורות הגג הגדולות של הכנסיה. מצעד קבוע של

רבנים ישראלים ומנהיגים פוליטיים וחברתיים מכבדים מספר רב של קהילות מיסיונריות בעלות "שורשים עבריים", שמטרתן היא "להוכיח את מרכזיותו של ישו ביהדות והכללתו בתורה."

התשוקה הגדולה שחשים רבים מהאוונגליסטים כלפי ארץ ישראל מבוססת על הדת, מעידה על תשוקה לנצרות – ולא על שיקום יהודי בארץ ישראל.

עד שאנחנו היהודים בישראל ובתפוצות נרכוש מכובדות מספקת וכבוד עצמי לעמוד על שלנו ולייסד שותפות אמינה, אחראית ומוגבלת עם חברינו האוונגליסטים, מוטב שנבסס מאמצים דיפלומטיים ובריתות בתחומים אסטרטגיים, מוראליים ויהודיים, במקום לבוסס במים תיאולוגיים.

הכותבת הינה מנהלת תוכן ומחקה של JewishIsrael.com, ארגון שלקח על עצמו את המבט הביקורת על בריתות עם קבוצות נוצריות פונדמנטליסטיות, ומשגיח על קמפיינים מיסיונריים אוונגליסטים המכוונים נגד העם היהודי.

An unholy alliance

Israel's twisted devotion to evangelicalism

By Ellen Horowitz

When this Jewish mother made aliyah, it was with the understanding that my sons would eventually don uniforms and likely face an Arab enemy. What I thought I left behind in America were the dangerous prospects that my children would be lost to interfaith assimilation or be targeted by Christian missions. It surely never crossed my mind that the Jewish state would become absorbed in a serious flirtation with "Judeo-Christianity," or that calls for Christian aliyah would be entertained by Knesset members.

The Baptist Press is not my usual morning read, but six months ago the following caught my eye: "Now there are an estimated 150 Jewish [messianic] congregations around Israel meeting in different languages. The number of believers is estimated to be around 20,000, growing exponentially from 1948 when 12 Jews who believed in Jesus could be counted, to 1987 when there were 3,000 and 1997 where there were 5,000."

It's a given that evangelizing Christian media outlets regularly boast that Jews are coming to faith in Jesus in unprecedented numbers. However, those statistics with regards to Israel can hardly be dismissed as mere propaganda because they coincide with the recent numbers being reported by Jewish counter-missionaries groups, international human rights agencies, and U.S. government sources. The obvious point that evangelicals live to evangelize, and that Israel has embarked on a "biblically-based" alliance with those who by definition are missionaries, has gone over the head of many a great Jewish mind - which is preoccupied with garnering political, humanitarian and economic support for the Jewish state in desperate times.

Taking precautions to preserve the integrity of the Torah, the Jewish people and Eretz Yisrael was clearly off the radar screen of our leaders who, at the onset of the burgeoning and very lucrative relationship, threw caution to the wind in favor of espousing the approach of, "the Evangelicals are our best friends, so don't ask questions -

don't bite the hand that feeds you."

There is a wealth of information indicating that the great majority of evangelical organizations supporting Israel on the political, economic and humanitarian fronts are directly or indirectly involved in supporting a growing Christian messianic restoration in Israel, and in missionary efforts directed at the Jewish people. This existential spiritual threat is being deliberately overlooked by Jewish leadership in both Israel and the Diaspora.

Rabbinic leaders have been reluctant to draw red lines or issue guidelines to govern the interfaith relationship, while Israeli legislators evade drafting effective counter-missionary legislation. It seems nobody wants to alienate "good friends" who are not aggressively proselytizing, but are rather "sharing their faith" via "outreach projects" to a very vulnerable Israeli populace.

A preoccupation with security and economic matters, feelings of isolation, and concerns for physical survival, has simply caused a good number of good Jews to move the preservation of Judaism off the top of their agenda. Remarkably, there are significant voices within the national religious camp who are naively heralding a new era in interfaith relations, and who are calling for revolutionary openness and leniency in the Jewish approach to Christianity.

After 2000 years (save for some notably reprieves here and there), of spewing literal fire and brimstone at us Jews, it appears large groups of Christians have taken a liking to us - so it must be time for a grand religious reconciliation. What seems to have slipped past the G-d fearing among us is that even if Christians had been kind to us for 2 millennia, their fundamental beliefs would remain forbidden to us. Judaism 101 clearly demands us to remember that, for the Jew, Christianity (the belief in Jesus as lord and savior) is an irrefutable form of idolatry. The prohibition against, and rejection of, idolatry is at the very core of Judaism.

Nevertheless, enraptured by "the new" philo-Semitism, and frightened by the threat of radical Islam, some of Israel's most outspoken Zionist activists - rabbinic leaders included - are increasingly groping for commonality with their "Christian brethren." This theological quest for parity and desperate pursuit of a biblically based friendship has stripped Judaism of its status as a unique heritage and faith, and downgraded it to a religion. Meanwhile, Christianity - which is a religion - has been bestowed covenantal status.

The Israel-evangelical friendship has gone beyond donations of plastic playgrounds, volunteering in soup kitchens, "Nights to Honor Israel", and political support on Capitol Hill. Pastors are now involved in building our synagogues, establishing Judaic studies departments, and recruiting rabbis to fill those positions. A growing number of Messianic and "Hebraic Roots" sects now consider themselves part of the lost tribes with entitlement to equal inheritance of the Holy Land. Under the circumstances it appears that Judaism is in for a theological realignment. That's certainly not the fault of devout evangelical lovers of Israel, but it is our fault for not being able to draw appropriate lines in a theologically loaded relationship.

That Jewish leaders have lost their voice and have stepped aside, giving Christian leaders the task of defending the Jewish state, is also exacting a toll. It has stifled our ability to effectively plead for and pray for our people and has quelled

the innate Jewish desire to connect to, inspire and support Am Yisrael. Opting out of our responsibilities and relying on strangers to do it for us has dulled all of us.

The songs of Zion, with a christ-centered twist, are now echoing off of mega-church rafters and a steady parade of Israeli rabbis, and political and community leaders regularly grace certain messianic "Hebraic Roots" congregations which are dedicated to "demonstrating Jesus' centrality to Judaism and his inclusion in the Torah."

The great passion that a great many evangelicals feel towards the land of Israel is faith-based, indicative of a desire for a Christian - not a Jewish - restoration in the Land of Israel. That certain Jewish leaders and activists naively advocate slapping a Jewish prophetic spin on this Christian theological fervor reeks of denial and jeopardizes the entire Jewish nation.

Until we Jews in Israel and the Diaspora possess enough dignity and self-respect to assert ourselves and institute an honest, accountable and limited partnership with our evangelizing friends, we best establish our diplomatic efforts and alliances on strategic, moral, and Judaic grounds, rather than any interfaith theological footing.

Ellen Horowitz is the Content and Research Director of JewishIsrael.com, an organization that takes a critical look at Israel's alliances with Fundamentalist Christian groups, and monitors evangelical missionary campaigns directed at the Jewish people.

